

Zlato v ohni.

Obrazy ze života od Václava Vlasá.

KAPITOLA XX.

V těchto myšlenkách jeho náhle povstal veliký smutek. Slečna Tichá totiž se pojednou od ostatních odloučila, a jako by něco bylo zapomenuto nebo jako by z této strany vše ještě jednou došlo pohledit ohledně několika kroky odtud se u něho opodlého. Nahledla v skutku přes obradu do té stáje při tom tak blízko k Čáčkému, že se rukou svou dotýkala ruky jeho. Pak naň upřel pohled i ptala se tichým kvapným hlasem: "Nezávázá vám svatba?"

On nebyl by ani za nebežádné království v tu chvíli mohl slovo se sebe vyprašiti. Ale zrovna tenkrát mu záležitost nebylo, mlčky se mu nedělal, viděl tak jasně obličej její, hleděl tak pevně do hloubi krásného jejího oka, jako před chvílí do hloubi pod věcí, cítil stávkou "čky její, dech její ho otvíral. Bylo to pro první, co se k němu tak přiblížila, co naň promluvila — po úrvě, co zaznělo, že si ho všimla, že o něm věděl vše...

"Bojíš se o nás," řekla ona neodvratně od něho zrakem. Čáček byl ještě němější. "Pojďte s námi!" dovolala slečna.

A on v té chvíli sebou hnul a rychlým krokem jí následoval ke schodům.

Celý ten výjev mezi nimi trval jen málo sekund, ale znalé myšlenky byly od Čáčkého v tu chvíli na sta mil zaplázněny. Ovšem mají myšlenky bílá křídla, a mohly by vrátit se opět...

Na prvním schodu se slečna Tichá ještě zastavila — chtělať při sestupování obě ruce mít volné.

"Budete tak hodný?" obrátila se k Čáčkému a podala mu svůj slunečník. Nikdo, jenž kdy v tom světě byl strážcem vzácné královské koruny, nechtěl se úhledem tímto více poyzvěřena nežli Čáček, když mu slečna slunečník svůj svěřila. Nechtěl poklidit až dolů do nádvoří; tu pro něj slábná vlastnice zase ruku svoji natáhla.

"Děkuju vám, Čáček pane," pravilo s tou libeznou vřídlostí, a jakou ke každému mluví.

Pan Vrabec slyše její slovo, spěchal učiti toho okamžiku, aby přinesl něco vtipného.

"Čáček pane, dobře řečeno," pravil. "Jinak: pane Čáček, anebo také: Čáček pane Čáček."

"Pane Čáček," opakovala slečna — "závidím hodné jméno!"

"Poděkuj se, příteli!" pobízel pan Vrabec Čáčkého, a ku slečně dokládal: "Ostatně, v tomto případě jsem jméno a povaha je dno — můj přítel by vám právem sial Čáček, i když byl po svém otci dle celá jiná jméno obdržel, ku příkladu poetické Vrabec."

Slečna se na mluvněho usmála a na Čáčkého laskavě pokrčila hlavou. Všichni se ubírali dále.

Čáček byl do té hodiny Albínou Tichou nad sebou vždy rovněž vysoko spatřoval jako nejvyššího nejmén hvězdu na nočním nebi. Kterak se nyní nenadále tak blízko a si octnul, o tom nepřipadlo mu přemítati. Byla to náhoda? Byl v tom úmysl? On cítil jen, že to bylo štěstí — když to člověka pojme do náruče, on hned tak se neptá, odkud přišlo. Kdyby však byl Čáčkému někdo pověděl, že slečna Tichá dávno ví, co se v něm děje a co on tak pevně přede vším světem skrývá: byl by tomu zajisté některak navštívil.

A přece to byla poshla pravda. Albina Tichá sáhla jej byla sponzorovala, záhy porozuměla, že jest předmětem tajemné a vroucí lásky jeho. Byla tedy mladší než on, ale v těchto věcech jest oko ženských nad míru bystré a soud jejich zrovna neomylný. Jen že by růžové krásky v tomto případě rozličné se byly zachovaly. Někteří koketě by to bylo zalichotilo, některá byla by to přijala a pohrdlivou nevolí: studentka mladý nemotora, pfitrozese nejvyšší a nyní ještě láskou zamámený a na dobro sklouplý!

Však mladistvá Albina Tichá patřila mezi ženštiny, které mají

vedle své krásy také ducha i srdce, vznešeného ducha i ušlechtilé srdce — které hodinu lásku v takových šťastných chvílích, jako byla Čáčkého, také jí hodny jsou. Albina Tichá nebyla ukrutná, aby Čáčkého trýpanla, nebyla lehkomyslná, aby si s ním zahrávala, nebyla tak chladně soběčá, aby jí otcové jeho štěstí lhotejst. Uměla je oceniti, vážila si jeho. Cítila, že jest tomu mladěncekmu duchu (arntm sluncem, jímž on právě rozkvétá. Cítila, že jest jí srdce jeho chrámem, a neváhal voliti mezi tím, zdať má jeho štěstí neboť modlou neb povážlivějším blahodějným bohatvím. Cítila, že to od ní závisí, má-li jeho tato doba a její osobnost navždy šťastně nejšťastnějšího pomínkou v životě. Cítila, že mu působí palčivou bolest, že která může pojit velice dobro ale také nejhorší slo. Nemohla ovšem lásku jeho opřívati, ale ráda by mu byla projevila přátelskou náklonnost, jen kdyby se byl vždycky v takové vzdálenosti od ní nedržel. V poslední den měla naň tajně bedlivé oko; a když na oblohu vše a utrountim znamenala, co asi nitrem jeho amít, očaváhala ošitit krok, o něžto jako vypravovali.

Čáček byl spášen. Taková byla jeho láska, že by jí byl sebe menší drobet s milovanou ruky býval sárazněm ohletem, kterým by se nasytila...

Za večerního tma přivezl vlak výstřední naspět do Prahy. Slečna Tichá ležela se s mnohým v nádraží. Čáček ve své skromnosti stál zase opodál. Slečna obličej se spatřila jej a rovněž skrze zástup k němu přistoupila.

"Pane Čáček," promluvila docela podobným způsobem jako první na věži, jen že hlasem ještě více přitlumeným — "vy zůstane svému krásnému jménu vždycky věren."

Byla to napole otázka, napole žádost, Čáček byl nyní ještě méně slova schopn než prvě.

"Budete časem na dnešek vzpomínat?"

"Věčně," bylo to jedině slovo, které k Albíně Tiché vůbec protolovil.

"Věnujte při tom i mně milou pomínku," pravila ona, "jako já budu pamínovati na vás."

Podala mu ruku jako druhým, oh jí políbila jako družu — ale kdož přitom polibení a př: slečnině stisknutí cítil něco jen z daleka podobného jako on!

"Uvidíme se opět!" dovolala ona.

Sedla do vozu s obšerouznou společnicí, která jí vždycky provázela, a vús zaniknul ve hluku a ve tmě. Přítel ráno našlo Čáčkého, an se byl po celou noc ku spání nepoložil: níž oka zamhoužil. V tu noc ustanovil další dráhu svého života: přisahal, že nikdy žádnou jinou ženskou milovati nebude, že srdce jeho zůstane věrno první své lásce až do tma věho hrobu. Aby pak přišahu svou ihned skutkem prováděti počal, rozhodnul se pevně, že bude knězem.

Od té noci ovšem jeho citové vlně ochladli: avšak Albina Tichá zůstávala v myslí jeho vždy strážným andělem, který ho v nejosudnějších okamžiku jeho života vyvrál ducha temnosti — a tehdejší dnové zůstával vždy nejroztřípější červánky na obloze jeho posemské poiti.

KAPITOLA XIX.

V tuto chvíli arci bylo jinak. Čáček byl by nikoliv netroudl, že krv v jeho žilách je chladná, srdce jeho pokojno — nebyl by opakoval, co dříve často s úměv ve na rtech sám sobě říkával, že ona doba chlapeckého třetění je netoliko dokonale uzavřena i obdoby, úběří i tak velice v minulosti vzalšena, jako by ne jeho ale docela cizímu životu náležela. Poslední slovo Albiny Tiché k němu ovšem bylo: "Uvidíme se opět" — avšak on splnění jeho neočekával ani si ho dost málo ládal: neboť doba Albiny Tiché v jeho životě kromě červánkové ho lise měla také svůj méně skvělý rub, byla to doba největší jeho slabosti, bíhlovosti, chlapecské hlouposti, z kterýchžto větší podílel Čáček na dobro odrostlým se cítil.

Ta z lišta juana vidí Albínu Tichou zase před sebou, a zrovna

jako by jedním rásem o kolik let vzrušen byl naspět, jako by jedním rásem a poulné velené hory stal se bouřlivou sopkou, a farář Čáčkého studentkem Čáčkým!

To nedělo se arci nitím jiným nežli náhlou jeho, překvapením, úžasem. Kdyby Čáček byl jen o čtvrt hodiny, jen o pět minut dříve svěděl, že se s touto dámou setká, rájstě by nebyl hrubě se své mry přišel. Ale takto — jak přítomnost Albiny Tiché pochopiti!

Kdyby na si byl zrovna myslil, byl by snad řekl, že to bylo jen vidění — Ano vidění! Sotva to bylo co jiného.

Přelstí si dlaně jeho, podíval se svou ruku. Nejspit jen viděl — V tom jarním letním vadačnu, který se nad zemí čilá schvátit, brzy před polednem v hodině polednic: nejspit poahé vidění!... A byloli to něco jiného, byloli to pravdivá skutečnost: jak musila tu Albina Tichá posadit býti, a on mohl se bez prodlení přesvědčit, zdať byl vidí pouhý přelstí aneb živou osobu!

Rychle se postříbnul. Dáma zmlsela mu berouce se ve stranu zámku: po špičkách a se srdcem hlasitě tloukoucím dal se úměv směrem. Po nemožných krocích otevřela se mu mezi křovitými stromky vyhlídka na zámek; v témže okamžiku spatřil v jednom okně paní hraběnku, ana ven hleď a pak se obrátil k muži, jehož hlava v pokoji na si viděti bylo a v němž Čáček bez namáhání poznal pastora Svobodu. Pohlédem tím nemile dotknut byl by se nejraději zase obrátil a očím protivnicí svého ve stromoví ukryl: avšak již ho spatřil, nemohl couvnouti, a dli sobě teprve zadati nechtěl.

Kráčel tedy dále, nikoli ož ti choucno a opatrně. Ještě tři čtyři kroky, řada stromků, kterou chodník na pravo byl ohrančen, náhle se končila a okolo konce jejího z druhé strany zatáčela právě dáma, jito se Čáček tímto způsobem tváří v tvář octnul.

Všechna pochybnost mlíkem zmizela, před ním byla skutečná osoba, živá žilou Albina Tichá.

Ačkoliv jí vlastně hledal, počal se s tím svět přece poznovu točiti — nevěděl ani, kterak zachoval aspeh tolik přítomnosti ducha, že před slečnou smroutnl.

Ona uklonila se vlněně, ale jen tak, jak se odpovídá na zdvořilost lidí naprosto cizích. Byla by ho také málem minula; avšak že on — bezděky — se zastavil, pozdvihuje od úklony hlavu teprve naň pozorně pohledla. To Čáčkému neulo ale stily tím nenabyt; tolik krve se mu ve tvář i v oči vhnalo, že mu v ostatním těle snad žádná nebyla. Nevzpamatoval se dříve, až zaslechnul její hlas, který jej poněkud rozšaroval.

"Neuklanu se," pravila tichočno a libezně "měla bych pána znáti!"

"Pokládal bych to za zvláštní čest," ří Čáček jazykavě, "kdy byste se ještě pamatovala na mou nepatrnou osobu —"

"Pan Čáček!" řekla živě slečna.

On ukláňaje se neopomněl poznovu zapřítiti se jak pivčinka. Slečna podala mu odhodlaně ruku.

"Jaké to pěkné překvapení!" pravila. "Které šťastné náhodě nám za ně děkuva?"

"O štěstí," šel se Čáček — "o štěstí mohu jenom já mluvit. Jsem tu nyní ve svém domově — jsem zdejší farář."

"Výborně, to se rostomile hodilo! A dávno tu již trávíte?"

"Nedávno — teprve asi měsíc."

"A dříve jste tuto krajinu ani neznavl?"

"Leda dle slechů v domě paní hraběnky, kde jsem byl vychovátelem."

"Jae tu spokojen?" vypyával se živě slečna. "A jak se vám poahé vedlo?"

"Utíval děkuj za optání. A vy jste všočen ten čas ráhla tráviti —"

"Jako náš pták," vpadla mu ona do řeči.

"Aco," trčil Čáček, "jako slavík, ra nážito vlude s touhou žekati, čemužto vlude s rozkoší nsloučují a se obdivují, ježto všichni velebí —"

"A jemužto v světě Bukovského zámku nade všecku zásluhu li-

choti, snad proto, že tu jen slusnětné slavíky spívati neobává!" dokládala rosmarně slečna.

Čáček se stáplem dobasoval, že slova jeho jsou jeho nejpevnějším přesvědčením.

"Tady se ovšem nemůžeme odvažovati k nadějím, že bychom zá se spiyati slyšeli."

"A proč se?"

"Už proto, že tu sotva deiti čas pobytí ráhne."

"A co! pobudali hodně dlouho?" pravila slečna opravdově.

"Bylo by to možno?" ptal se dvorný velebník. "Jeme tu přitit nepatrol, abyhom takového štěstí zasloužili. Vlak promiňte mi laskavě vřetěnou otázku: jakou to přitit oendu váš tento náš skrovný kraj spatřuje?"

"V tom ohledu," ří s úměv slečna, "byl oend tomuto kraji velice přitit. Já ade tak často bývala —"

"Opravdu?"

"A také dlouho. Nyní vlak májí páni od meho tu zásluhu, že jsem se jednou opět sem vrátila."

Čáčkého, jenžto se byl s trapných rozpáků šťastně vybavil, zmocnila se jakási divná předtucha.

"Smím věděti," tákal se, "kterému domu dopřáno chovati tak vznešného hosta?"

"Je to tře slavný dóm," odtolila slečna, "ve kterém se ten slavný host ve svých šťastnějších letech probáčil bez své slávy jakožto dovaná dívoch. Je to dóm svých rodičů."

"Jak že?" zvolal Čáček.

Po několik okamžiků již ostopoval na blízku kněze i slečny zámecký lokaj, čekaje patrně na chvílku, kde hovor obou bude méně živý, aby k nim přistoupil.

"Čemu se divíte?" ptala se slečna faráře.

"Vy že byste byla — v této krajině — domovem?" vypravil on z rozehvěřených prsou.

"Zajisté. V této krajině, v znamenitěm místě, které slove Hřbová. A těším se tomu, že ve svém starém kraji ted i vás nalézám, že jsme se stali krajanými."

Čáček odpověděl zatím jen úklonou, jazyk jeho byl ještě spoután. To byla chvílka, na jakou lokaj již s tajnou netrpělivostí číhal — spěchal jí užiti, přistoupil rychle k slečně a vyřizoval v pokorně čestě, že paní hraběnka prost, aby k ní do komnaty vejšti ráčila. Slečna vyslovila Čáčkému ještě naději, že se nyní častěji viděti budou, a obrátila se do zámku, sluhou provázena.

Čáček byl by se pořádně ještě na ní díval, kdyby jen to nebylo bývalo na veřejném místě. Ale i když se obrátil a ona do zámku byla vyhnuti; farář představitel jí svoje stádečko, a ona velmi vřídlně se všemi promluvila. Když zase odcházeli, ještě Čáčkého na slůvko zdržela.

"Nesmím vás odnimiti milým vašim přátelům," pravila — "choi vám toliko říci, že jsem vypravovala slečnu Svobodovou, jak se vlastně jmenuje —"

"Josefina tuším," připomněl dobromyslě kněz, soudě ze slov hraběnkých, že pastor i svou deerku na zámek přivedl.

"Ne," namítala paní, "Pavlna, neb jak jí otec říkal: Pavluše, toť právě její jméno."

"Podívno!" myslil si farář.

"Polessný Habáček jí přece říkal Pepičko! Což by mne paměť tak velice mála?..."

"Je to nad míru příjemná dáma," pokračovala hraběnka. "Musíme tomu být velmi povděny, že tu zrovna v tak neutěšený čas rozmnouli naši nešťastnou společnost. A s vámi přj se dávno zná!"

"Byl jsem jí jednou náhodou představen," řekl jaksi neochotně Čáček.

"Jednou představen?" opakovala rosmarně hraběnka. "To s mými správami nehrubě souhlasí. Doufám, že pan farář přede mnou nic skrýváti nebudí?"

Pan farář dokonce nehodlal, neměl mu hned zase ruměnce do tváře skočiti. Přitil ochotně ten jeho ruměnce!

"Proč bych oc ukrýval, milostivá paní?" pravil Čáček s nejlepším svědomím.

"Nevím, proč — ale dáma, o které mluvíme, vás přj máloou chvíli narývala svým starým přítelům. A věru, můžete být na ten násev hrůf."

"Ujíteji vás, milostivá paní..."

"Měli bychom vám složit, a-

byste to ušodnol," šertovala paní Mina. "Ale že jste nám sem přivedl tak milou společnost, rozluštíme vám ten ošlák milostivě sami: když jsem byla s nehožnou matinkou u naší baubíky, štěstí nám slečna Johana dala se milou sousedka."

"Výborně!" pravil kněz. "A že jste se to nyní tak záhy shledali, v tom nelze neviděti pro budoucnost nejšťastnější znamení!"

Slečna kontrolovatv posud na paní Minu hleděly spíše svědčvým náš přátočným ohem, ale ostatní dámy rychle k ní důvěrným srdcem přitínaly, a přitěně paní Svobodu nejstaršího i Svobodu nejmladšího zrovna jedním rásem sobě vydobyla.

"Ano, milý bratře," ří paní kaštrová, "jousli to všecek tak hodně lidé, jako jsme našli v této vřídlné dámě —"

"A ve vás, pane faráři," dokládala slečna Johana, "pak nás odtěpr ani čtyřmi koni novotáhno!"

"Co se těch hodných lidí tře," podotkla paní Potocká, "nemůžte vám velebník bohužel posvědit. On je ovšem svatý muž, ale my jsme tvrdí hříšníci, nebedněně štádo, a kterým dobrý pastř má notný křtí. Jen se ho septejte, co s námi zkusí! Že je přítom ženského pokolení to nejhorší, musím se záruktem vyznati — je to jen docela v pořádku, když pan farář v tom ohledu je přitit, neohlomný, nelitostný a nepřititný."

Zatím se přitočila k Čáčkému a soukromí k němu dokládala: "Ostatně s libostí mé oko znamená, že pan farář přece není jako ledová hora někde u severní točny: přece jen dovolil, aby ženská noha pod střechu jeho fary vkročila. Neměli jsme se, podají vám všechny ženské a naši osady adresu dík za to, že jste se k polhavi jejich přece obměkčil, ano skoro na rovný stupeň se svjm Vlastovíkou je postavil. Při tom také můj spolek velmi mnohoslibně varžatá — totiž spolek krásotinek buřičkami operujících — vite velebníčku!"

Čáček odrážel tyto špy jak mohl, ale teprve nyní zvolal v duchu svém: "Na mou věru! Bukovská fara se proměnila jako v ženské kšárny! Co z toho lidští jazykové nadšišjí, jen bobu povědomo!"

Ze nějakou chvíli se společnost po nejšťastnějších cestách "pět blíž zámku octla.

"Paní hraběnka!" poznamenal pojednou farář, a všichni průvodčí jeho na to slovo umkli. Hraběnka pícházela se strany, ale cesty jejich se sblížily, že nebylo vyhnuti; farář představitel jí svoje stádečko, a ona velmi vřídlně se všemi promluvila. Když zase odcházeli, ještě Čáčkého na slůvko zdržela.

"Nesmím vás odnimiti milým vašim přátelům," pravila — "choi vám toliko říci, že jsem vypravovala slečnu Svobodovou, jak se vlastně jmenuje —"

"Josefina tuším," připomněl dobromyslě kněz, soudě ze slov hraběnkých, že pastor i svou deerku na zámek přivedl.

"Ne," namítala paní, "Pavlna, neb jak jí otec říkal: Pavluše, toť právě její jméno."

"Podívno!" myslil si farář.

"Polessný Habáček jí přece říkal Pepičko! Což by mne paměť tak velice mála?..."

"Je to nad míru příjemná dáma," pokračovala hraběnka. "Musíme tomu být velmi povděny, že tu zrovna v tak neutěšený čas rozmnouli naši nešťastnou společnost. A s vámi přj se dávno zná!"

"Byl jsem jí jednou náhodou představen," řekl jaksi neochotně Čáček.

"Jednou představen?" opakovala rosmarně hraběnka. "To s mými správami nehrubě souhlasí. Doufám, že pan farář přede mnou nic skrýváti nebudí?"

Pan farář dokonce nehodlal, neměl mu hned zase ruměnce do tváře skočiti. Přitil ochotně ten jeho ruměnce!

"Proč bych oc ukrýval, milostivá paní?" pravil Čáček s nejlepším svědomím.

"Nevím, proč — ale dáma, o které mluvíme, vás přj máloou chvíli narývala svým starým přítelům. A věru, můžete být na ten násev hrůf."

"Ujíteji vás, milostivá paní..."

"Měli bychom vám složit, a-

Hraběnka jako by ho nedýšala.

"A vy jste také nevěděli," mluvíla dáta, "že pochází oend?"

"Kdo? Pastoraova dcera?"

"Ano. Máš to bylo náramným překvapením. My jsme tak dávno tady nebyli, jen tím mi to mohlo štěstí nepovšimno. Neod ani nevíte, že šla k divadle proti všim otoc svého?"

Hraběnka kráčeje vedle Čáčkého neviděla, že mu pojednou lice i rty zablily jako nehožtíko-vi.

"Proti všim otoc svého?" opakoval polo leptom, nerůda téměř, že co mluví.

"Nešlo to bez hávva," dokládala paní. "Dívka bez vědomí roditě se u přitusených v Praze přitavila; když pak již chtěla veřejně vystoupiti, protestoval otoc nejdráždějším způsobem. Dcera nechtěla povolit; to jí otoc napsal, provedl svou vůli, aby se přestala považovati za jeho dítě. Provedla přece svou vůli, ale přitavila na divadlo cťt jméno; a po návratě přj v mládí hodně skotčila a letel dobou sluncem notně osměhla bývala, volával na ni otoc: 'Ty dívá! Ty ženočko!' Z té příčiny dala si jména opačně vřívám; ženočka se proměnila v Bělo či Albínu, divá v Tichou. Slavně její šapěby ovšem hačv otocv bray osměhly."

Čáček byl konečně se všeho nedorozumně dokonale vyveden: Albina Tichá jmenovala se vlastně Pavluše Svobodová!

KAPITOLA XXII.

"Náš vybráři!"

Ovšem ne po prvě — ba možno říci, že správy o výhrách přibážíly přitit hustě, až je i Bukovští osadníci na lehkou váhu brali. O prvích senách Kysela s frou jako stodola vysokou převrhli — převrhli na dráhách, čitě na rovině. Několik lidí vřáko na poli zaměšaných honem se k tomu sblížilo.

"Co se vám to stalo?" ptali se.

Kysela stál chvíli nad převrženým vozem neodpovíraje, nemluvě, nehýbaje se. Pak si hlasitě odplivnul, podíval se na všech okolo stojící, podíval se na svého vřz — a řekl: "Náš vybráři!"

Jak mu to slovo na jazyk přitilo, těžko hádati, ale všichni přítomní se rozesměli, a smáli se a jim sluce po tvářích kanuly, nevřduco také hrubě, co je vlastně k takovému směchu lektá.

O i toho dne se Kyselovo slovo v Bukově stalo slorem okřídleným. Místo: "Na zdar Popíku!" volal chasník na chasníka: "Popíku, náš vybráři!" Místo: "Jako Kec u Jankova" říkalo se: "Jako Kysela na dráhách." A tak se slovo to zaplétalo do každého téměř hovoru.

Večer potřebovala jen volati seka na dvočku, nebo matka na deerku: "Frantino!" — a hned se na opátném konci vesnice zvalo podobným způsobem volání: "Frantino — vybráři!"

"Kdo vybráři?" ptal se na tím tím místě neviditelný mluvě.

"Sedák u chlumce," odpovídal z daleka jiný hlas.

Byli některý vesnický ženich ve svatek kdesi na námluvách, vítala ho nazejší chasa u obecní studně: "Nu jak — náš vybráři!" A s toutéž otázkou obraceli se na toho, kdo něco o muzice na postí stržil, jakož i na toho, kdo pro nějaký přehmat na těle svého bližního odsouzen a trestán byl.

K tomu vešce přispěla ta okolnost, že se nejednou ohlašovalo: "Tenkrát ale jistě vybráři!" — a že se hned potom tato jistě výhra tolikéž proměnila v koul a dým.

A tak když dnos opět přitěhla novina o vítězství, našla v Bukově přitit mnoho nevěřících Tomášů, kteří také potom vítězství to za báchor pokládali, když soud Kysela na mapě hustými hlavami obklopené prstem ukazoval místo, kde to slavné vítězství dobyto bylo.

Nejochotněji uvěřiti vítězství novinu pan kontrolor a jeho choť. Užívali právě milého chladu v hřevrém háji u fary, když k nim Veselav přitěhla, provolávaje: "Náš vybráři! Tentokrát jistě jistě, svatosvatě vybráři!"

Kontrolor spokojeně pokrýval hlavou a řekl neprozrazuje ani nejmenšího pohnutí: "Než jsem nic jiného. Nemohlo to, jak dopadnout."

(Pokračování)